

JEDEN SVĚT V POLICI NAD METUJÍ 2013

závěrečná zpráva

Festival se povedl. V Kolárově divadle jsme promítli 11 filmů, uspořádali 3 debaty 2 koncerty. Jednoho světa na školách se celkem zúčastnilo 1381 dětí a o týden později přišlo do kina 333 dospělých. Na koncerty jsme dohromady prodali přes 200 vstupenek. To vše v městečku, kde žije jen 4400 obyvatel. Podařilo se nám získat velkorysou podporu radnice i sponzorů, s organizací nám pomáhala řada dobrovolníků. Organizátoři jsou pevně odhodláni tento úspěch zopakovat v roce 2014.

Pořadatel: Člověk v tísni, o. p. s.; o. s. Julinka

Organizační tým: Jana Zaoralová, Filip Dobrovolný, Marie Hornychová, Zuzana Ježková

Dobrovolníci: Kristýna, Alena, Tomáš, Jakub, Jiří, Bára H. a Bára V., Adéla, Zuzka a Petra

Kontakty: Jana Zaoralová, koordinátorka festivalu, janazaoralova@gmail.com, tel.: 775 131 277

<http://jedensvet.cz/2013/police-nad-metuji>

<https://www.facebook.com/JedensvetPolicenadMetuji>

Program festivalu Jeden svět v Polici nad Metují 2013

čtvrtek 21. března

18:30 zahájení festivalu a vernisáž výstavy TIBETO-BARMSKÉ NADĚJE

19:00 předfilm: Malé mužstvo (9')

Chudoba cti netratí (53')

po filmu DEBATA s režisérkou Danielou Gébovou (zrušeno)

pátek 22. března

18:00 Polibek od Putina (58')

po filmu DEBATA o Rusku s překladatelem Liborem Dvořákem

20:00 Na sever od slunce (46')

22:00 KONCERT skupiny ZRNÍ

sobota 23. března

14:00 Pod lampou je tma (30')

po filmu DEBATA s Kristýnou Bartošovou, režisérkou filmu

16:00 předfilm: Rybolidi (2')

Na divokém severu (52')

po filmu DEBATA s manželi Doušovými

19:00 Vojta Lavička: Nahoru a dolů (80')

po filmu DEBATA s Vojtěchem Lavičkou

21:00 KONCERT Gypsy spirit (Vojtěch Lavička a spol.)

23:00 Je to jen vítr (87')

neděle 24. března

10:00 Šmejdi (83')

14:00 Všichni spolu (87')

16:00 Po zemi, po moři (52')

18:00 Jsi car. Duševní komfort Jurije Petroviče (55')

Jeden svět na školách

Konal se v týdnu od 11. do 15. března a zúčastnili se jej ZŠ Žďár nad Metují, ZŠ Police nad Metují, ZŠ Machov, Gymnázium Broumov, ZŠ Hradební Broumov, ZŠ Bezděkov, ZŠ Bukovice, ZŠ Velké Poříčí, SŠ polygrafická Velké Poříčí, SPŠ strojní v Náchodě, SPŠ Hronov, ZŠ Suchý Důl a ZŠ Plhov v Náchodě.

Žáci, studenti i učitelé byli s projekcemi velmi spokojeni, podařilo se nám přesvědčit nakonec všechny školy, které jsme oslovili. Festival tak navázal na výbornou loňskou účast. Vrcholem bylo promítání filmu Na sever od slunce, po němž následovala skype konference s tvůrcem filmu Inge Weggem.

V součtu jsme zorganizovali 19 projekcí pro 1381 dětí a 42 učitelů.

Propagace

Za klíčová média jsme pro Polici zvolili plakátovací plochy, Facebook a Polický měsíčník. Nechali jsme vytisknout 200 plakátů formátu A1 a 1000 skládaček. Na Facebooku se nám podařilo oslovit přes 2000 lidí. O festivalu se kromě Polického měsíčníku psalo také v Broumovských listech, náhodských novinách 5+2, hojně na serveru nase.broumovsko.cz a jedna reportáž se také objevila ve vysílání ČRo Hradec Králové.

Vybrané články na internetu:

<http://nase.broumovsko.cz/ostatni-kultura/jeden-svet-2013-se-pta-bojite-se-snaset.html>

<http://nase.broumovsko.cz/hudba/zrni-objev-roku-zahraje-v-patek-v-polici-nad-metuji.html>

<http://nase.broumovsko.cz/blog/romove-prisroubovane-sedacky-a-zrni-v-kolarove-divadle.html>

Tiskové zprávy:

Jeden svět představí dokumenty o „naštvaném občanovi“ Jiřím Klepsovi a o norských surfařích (21. 1. 2013)

„Kdo z vás je nepřizpůsobivý? A kdo z vás si myslí, že jeho rodiče jsou nepřizpůsobiví? A kdo z vás chce být nepřizpůsobivý?“ Tři otázky, které položila dokumentaristka Kristýna Burešová dětem z Jaroměře a Josefova. Jejich starosta Jiří Klepsa, známý z kampaně k senátním volbám jako „naštvaný občan“, má jasno. Kdo je „nepřizpůsobivý“ a kdo je „normální“, se přece pozná na první pohled. Nabízí se ale ještě pohled z opačné strany: taneční kroužek pro romské děti vedený energickým mladým Romem Zdeňkem shání prostor. Poloprázdná josefovská kasárna se zdají být ideálním místem. Starosta se ale s tancechtivou mládeží odmítá bavit. Patří podle něj také k „nepřizpůsobivým“.

Film Pod lampou tma tak dobře reprezentuje motto letošního festivalu, které zní: Pod tíhou strachu. Účast na debatě přislíbila režisérka Kristýna Bartošová.

Tématu se trošku vymyká druhý film, jehož uvedení organizátoři prozradili: North of the Sun (Na sever od slunce) vypráví o dvou norských surfařích, kteří objeví na jednom ostrůvku za severním polárním kruhem krásnou zátoku jako stvořenou pro surfování. Na chladném nehostinném místě si postaví příbytek z trámů, jež na pláž vyplavil příboj, a stráví tu devět měsíců. Živí se prošílými potravinami (v Norsku jsou zadarmo), pozorují polární záři, štípou dřevo, nasbírají tři tuny odpadu, surfují a natáčejí film – a nutno říct, že právě to umějí ze všeho nejlíp. Vznikl tak film nejen pro vyznavače extrémních sportů, ale hlavně pro ty, kdo si libují v dobrodružných příbězích a filmech o přírodě. „Zasurfuješ si v ledové vodě a pak hodinu štípeš dřevo, aby ses zahřál. V tu chvíli víš, že žiješ. Prostě máš čas na to, nedělat nic. Anebo všechno.“

Dramaturgie letošního festivalu se rodí právě v těchto dnech, už teď je ale jisté, že kromě filmů s lidskoprávní tematikou nabídne divákům také výstavu fotografií a koncert. Kulturní hostina se bude podávat v Kollárově divadle od 21. do 24. března.

Jeden svět v Polici nabídne dokumenty, debaty i koncerty (14. 2. 2013)

„Kdo z vás je nepřizpůsobivý? A kdo z vás si myslí, že jeho rodiče jsou nepřizpůsobiví? A kdo z vás chce být nepřizpůsobivý?“ Tyhle tři záměrně provokativní otázky položila dokumentaristka Kristýna Bartošová, autorka filmu Pod lampou je tma, dětem z Jaroměře a Josefova. Kdo říká „nepřizpůsobivý“, má totiž skoro vždy na mysli „Rom“. Ačkoli je česká společnost ve srovnání např. se zeměmi západní Evropy velmi homogenní, dokážou si Češi mezi sebou nacházet příležitosti k diskriminaci a vymezování se vůči sobě navzájem. Velké procento lidí automaticky negativně zareaguje nejen na romskou národnost sousedů, ale i na jiný politický názor, příliš hlasitý hovor na ulici, obyvatele jiného města, člověka žijícího alternativním životním stylem. Zeptáme-li se, čemu nebo komu konkrétně by se měli „nepřizpůsobiví“ přizpůsobit, málokdo dokáže dát smysluplnou odpověď.

„Vznětlivé romské téma jsme záměrně vybrali jako hlavní pilíř polického festivalu Jeden svět,“ říká organizátorka Zuzana Ježková. „Budou mu věnovány všechny sobotní filmy. Kromě zmíněného Pod lampou je tma uvedeme dokument Na divokém severu, který mapuje protiromské demonstrace z léta 2011 na Šluknovsku, dále portrét hudebníka Vojtěcha Lavičky od Heleny Třeštkové (Vojta Lavička: Nahoru a dolů) a navíc hraný film Je to jen vítr maďarského režiséra Fliegaufa, jenž posbíral prestižní ceny na evropských festivalech.“

Návštěvníkům festivalu nabídne v pátek rovněž i bohatý doprovodný program: diskusí po filmech se zúčastní režisérka Kristýna Bartošová, protagonisté filmu Na divokém severu Marek a Gabriela Doušovi a také houslista Vojtěch Lavička, který nejenže přijede diskutovat, ale také zahraje se svou kapelou Gypsy spirit.

Důležitá témata nastolují i ostatní filmy. Hned ve čtvrtek to bude dokument Chudoba cti netratí o statečném boji tří matek – samoživitelek o důstojnost svoji i svých dětí. Po projekci budou mít diváci opět příležitost pohovořit s režisérkou Danielou Gébovou.

O ruské mládežnické organizaci Naši, v níž se sdružují jak nadšení obdivovatelé Vladimíra Putina, tak „ostří hoši“ využívající k boji s opozicí, vypráví sobotní snímek Polibek od Putina. Po filmu bude následovat debata s rusistou, novinářem a překladatelem Liborem Dvořákem. Divácký hit přinese sobotní večer. Kdo má rád severskou přírodu, extrémní sporty nebo se rád toulá divočinou, bude nadšen krásně natočeným filmem Na sever od slunce.

Sobotní nocí v polickém Kollárově divadle se rozezní koncert kladenské kapely Zrni. Těšit se můžete na hudbu křehkou i hřmotnou, inspirovanou folklórem i elektronikou, a zároveň plnou emocí.

Máte-li přímou nebo nepřímou zkušenost s tzv. „předváděcími akcemi pro seniory“, pak vás určitě nenechá chladnými snímek s příznačným názvem Šmejdi. Promítat se bude v neděli dopoledne. Učitele, ale nejenom je, by mohl zaujmout německý film Všichni spolu, který vypráví o dětech z jedné německé malotřídky.

Nesmírně dramatický film Po zemi, po moři sleduje pouť severokorejských uprchlíků za svobodou. A na závěr je připraven portrét osamělého muže Jurije Petroviče, jenž našel svobodu v samotě sibiřské tajgy, s názvem Jsi car.

Ve svéže jarním termínu 21.–24. března festival dále slibuje výstavu fotografií Tibeto-barmské naděje, chutné občerstvení ve foyer i ve staronově otevřeném divadelním klubu a družnou atmosféru. To vše v Kolárově divadle v Polici nad Metují.

Pohled romského intelektuála (6. 2. 2013)

Rozhovor s Helenou Třeštíkovou o jejím novém filmu Vojta Lavička – nahoru a dolů

Vojta Lavička – nahoru a dolů je snímek, který režisérka natáčela průběžně šestnáct let. Metoda časosběrného dokumentu ji proslavila: Diváci asi budou znát její filmy Marcela, René či cyklus Manželské etudy. Ve svém nejnovějším filmu sleduje běh života romského houslisty a moderátora. Téma etnické menšiny v majoritní společnosti mu, jak říká Třeštíková, přidělil život sám.

Myslíte, že film může nějak pomoci lepšímu porozumění mezi Romy a bílou většinou? Měl by se o to vůbec snažit? Byla to i Vaše ambice?

Byla to i moje ambice od začátku natáčení, protože mě zajímal pohled romského intelektuála na bolavé soužití bílé většiny s romskou menšinou. Pro mě osobně byly Vojtovy názory obohacující a přínosné. Někdy i překvapivé. Snad tak bude film fungovat i pro diváky.

Když začínáte točit časosběrný materiál, je to vždycky krok do neznáma. Byl pro vás výběr Vojty Lavičky krokem správným směrem? Překvapil Vás v něčem? Nebo zklamal?

Časosběrný film je vždy sázka na nejistotu. Proto nemohu být nikdy zklamaná, protože nic konkrétního neočekávám. Mým úkolem je výstižně a pravdivě zachytit život mých protagonistů v průběhu doby. Zklamaná mohu být jen ze sebe, pokud mám pocit, že se to nepovedlo. Odpověď na tuto otázku je na divácích.

Váš film Vojta Lavička – nahoru a dolů řeší několik různých témat: téma obecně romské, téma uměleckého vyjádření, téma hledání sebe sama... Které z nich považujete za stěžejní?

Časosběrné filmy, které obsáhnou delší úsek života sledovaných lidí, vždy nastolují různá témata – tak jak je život přináší. Ta témata se různě prolínají. Těžko říci, které z nich je stěžejní. Možná romství, protože to je téma, které si Vojta nevybral, ale se kterým se narodil.

FD

Žít jednoduchý život (6. 2. 2013)

rozhovor s Inge Weggem, hrdinou a tvůrcem filmu Na sever od slunce

Nejkrásnější film letošního festivalu se jmenuje Na sever od slunce. Vypráví o dvou norských mladících, Ingem a Jørnovi, kteří na ostrůvku za severním polárním kruhem objevili krásnou zátoku jako stvořenou pro surfování. Na chladném nehostinném místě si postaví příbytek z trámů, jež na pláž vyplavil příboj, a stráví tu devět měsíců. Živí se prošílými potravinami (v Norsku jsou zadarmo), pozorují polární záři, štípou dřevo, nasbírají tři tuny odpadu, surfují a natáčejí film.

Kdo vás k takovému dobrodružství inspiroval? Thoreau? Amundsen? Jules Verne?

Pokud nás někdo inspiroval, pak určitě Knut Hamsun a jeho kniha Matka země. Chtěli jsme žít jednoduchý život a prožít ty nejdůležitější výzvy, které život přináší. Nejvíce ze všeho nás ale inspirovalo to místo. Věděli jsme, že tam je materiál, ze kterého by se dalo něco postavit, a chtěli jsme tam zůstat delší dobu.

Ve filmu to vypadá, že je s vámi v chatrči ještě někdo třetí, i když vím, že jste ho natočili jen ve dvou. Zabraly vám hodně času debaty o tom, jak který záběr natočit?

Studovali jsme spolu filmovou školu a máme stejný názor na filmovou kompozici, ale při takovémto projektu musíte brát věci tak, jak přicházejí. Několik scén jsme naplánovali a snažili jsme se také, abychom měli pořád připravenou kameru, kdyby se něco seběhlo.

Taky jsme měli pár návštěv, přijel za námi třeba můj bratr. Díky němu jsme mohli natočit záběry, na kterých jsme oba.

Který okamžik byl pro vás nejtěžší?

Počítali jsme s tím, že to bude těžké, a možná proto jsme nikdy neměli pocit, že teď prožíváme tu nejtěžší chvíli. Užívali jsme si i bouřky a mrazy a vlastně všechny těžkosti. Ale chyběli nám lidé, společnost... Nejtěžší na tom všem byla samota.

Vrátili jste se tam od té doby?

Byli jsme tam mockrát a taky tam jezdí mnoho našich přátel. Máme teď už čtvrtou návštěvní knihu!!

FD

Zrní. Objev roku zahraje v pátek v Polici nad Metují (18. 3. 2013)

Všechno to začalo někdy před dvanácti lety. Hraním na ulici. „Pamatuju si, jak hrajeme 23. prosince, flétna s houslem, ruce jsou zmrzlý a půl hodiny jsme obklopený zvědavými dětma školkojevma s paní učitelkou, je to milý, ruce rudý, turisti se k nám nedostanou a my nevyděláváme nic, pak policie: ‚tak pánové.‘ a my jedeme domu. Není na dárky,“ napsal o začátcích kapely textař Jan Unger.

Kapela si zvolila jadrný český název, Zrní. Zpívají česky. Aby se snáz dobrali podstaty, jak tvrdí. Za tu dlouhou dobu, co hrají ve stejném složení, se už smířili i s tím, že slavní nikdy nebudou. Minulý týden získali sošku za Objev roku při udílení cen Anděl. Zahráli také v přímém televizním přenosu jednu píseň. Že by konečně sláva?

Jejih hudba ale není popová, není ani čistě folková. Inspirují se různými žánry, od elektronické hudby, přes folk, až po lidovky. „Jsme mlýnek na maso a vycházejí nudličky, smaží se bramboráčky,“ tvrdí o sobě.

Zrní hraje ve složení zpěv, housle, kytary, basa, bicí, akordeon, flétna, popřípadě hrnečky, lžíce, kameny, samply a smyčky.

„Hodně jsem o ten koncert stála a mám radost, že získali Anděla. Bude se o nich víc mezi lidmi vědět. Jejich manažerka mi říkala, že budou brzy slavní,“ směje se Jana Zaoralová, organizátorka festivalu Jeden svět. Právě ona koncert i přes nesouhlas některých kolegů prosadila.

Pokud jste také zvědaví na svébytnou „hudební krajinu“ této kapely, přijďte v pátek 22. března ve 22 hodin do Kolárova divadla v Polici nad Metují. Koncert se koná v rámci filmového festivalu Jeden svět. Více na <http://www.jedensvet.cz/2013/police-nad-metuji>.

Romové. přišroubované sedačky a Zrní v Kolárově divadle (25. 3. 2013)

Police nad Metují už podruhé hostila filmový festival Jeden svět

Patnáctý ročník mezinárodního filmového festivalu dorazil i do polického Kolárova divadla. Jeden svět je projektem jedné z největších neziskových organizací u nás, tedy organizace Člověk v tísni, jejímž cílem je už přes 20 let pomáhat v krizových oblastech světa a podporovat dodržování lidských práv. Projekt má podtitul „Festival dokumentárních filmů o lidských právech.“

Jako tradičně byl Jeden svět zahájen v Praze v Lucerně 4. března a až poté se rozjel téměř do čtyřiceti koutů České republiky. Pro Polici nad Metují, která promítala jednotlivé snímky od 21. do 24. března 2013, to může být čest rovnat se městům jako je Brno, Znojmo, Olomouc či Hradec Králové, a to díky týmu, který se podílí na kulturním dění na Policku. Jedním článkem tohoto týmu je i Filip Dobrovolný, který nám poskytl kratičký rozhovor o podrobných přípravách: „Tento festival jsem už před pár lety měl možnost shlédnout v Praze a zaujal mě. Říkal jsem si, že by nebylo od věci něco takového zprostředkovat divákům i zde, jak místní říkají, na konci světa. S festivalem nám hodně pomohl Člověk v tísni a právě díky němu letos už pořádně druhý ročník.“ Zeptali jsme se také, proč se festival letos koná v Kolárově divadle, a nikoli v Pellyho domech, jako tomu bylo minulý rok. „Ano, minulý ročník se konal v Pellyho domech, ale atmosféra divadla se nám zdála vhodnější volbou pro takovouto příležitost a myslím si, že i pro diváky to bude lepší prostředí.“

Jeden svět v Polici nad Metují byl oficiálně zahájen čtvrtečním večerem. Předskokanem dokumentů byl krátkometrážní snímek španělských režisérů Malé mužstvo, který nejednomu divákovi dodal naději, že není nikdy nic ztraceno. Poté už následoval film Chudoba cti netratí, příběh o třech chudých ženách starajících se o své děti, od režisérky Daniely Gébové, která měla vést po filmu debatu s diváky. Ano, Jeden svět umožnil se setkat i s některými protagonisty filmů osobně a klást jim své otázky. Pro všechny diváky byla ale velkým zklamáním zpráva, že režisérka nedorazí.

Filmy pořízené severskými státy světa vévodily pátečnímu večeru. Jako první přišel na scénu obraz ruské „demokracie“ - snímek Polibek od Putina. Film byl jakousi sondou do rozpolcené ruské politiky a zvláštní zájem věnoval putinovskému hnutí Naši. Ústřední postavou byla mladá ambiciózní Máša Drokovová, která se stala asistentkou komisaře Našich, a kamera zde podrobně zachycuje manipulování s mladými lidmi. Tento film, ale i debata, která po něm následovala, ke konci sklídily nemalý potlesk. Ze dveří propojujících sál od foyer bylo slyšet jednu starší paní komentující svůj zážitek slovy: „Pěkný film, dosti dobře natočený, ale postavit se proti Putinovi znamená docela velké problémy. Rozhodně bych tam žít tedy nechtěla, zlatý Broumov.“

Kdo zůstal v sále čekat na další projekci, rozhodně neprohloupil. Těm, co byli zděšení ze situace v Rusku, vyvalil určitě i malý úsměv na tváři nad dokumentem norských režisérů Na sever od slunce, jenž pojednával o dvou mladých dobrodruzích, kteří se rozhodli strávit nějaký čas na opuštěné pláži ostrova u břehů Norska daleko za polárním kruhem. Zima, jakou tam museli přežít, doléhala i na diváky v sále a nejednomu z nás bylo chladno. Nejenže si chtěli užít dobrodružství a surfování, ale navíc si svůj pobyt spojili se sbíráním naplavených odpadků. K poslední zvláštnosti jejich výpravy patří to, že nakupovali pouze potraviny s prošlým datem spotřeby.

Ve 22:00 završila páteční večer skupina Zrní, jejíž vystoupení zvedlo (i přes sedačky k podlaze pevně přidělané) část publika. Zrní kombinuje prvky všech stylů, takže od rocku až po folklor. Skupina sklídila veliký úspěch a o přídatky se dlouho prosit nemuselo. „Bylo to úžasné, opravdu, nic tak skvělého jsem předtím neslyšela,“ komentuje svými slovy jedna z posluchaček. „Není co tomu vytknout, škoda, že už je konec.“

Třetí festivalový den, který byl ve znamení romské problematiky, otevřel snímek režisérky Kristýny Bartošové nesoucí název Pod lampou je tma. Tento krátkometrážní studentský film přibližuje napětí mezi majoritou a romskou menšinou v Josefově, malém městě nedaleko Hradce Králové. Po uvedení filmu následovala poměrně ostrá diskuze režisérky filmu a vedoucí odboru sociálních věcí v Jaroměři, paní Petrou Šilhánovou Hajpišovou. Jeden z diváků podotkl, že režisérce filmu docházely argumenty a často si protiřečila, zatímco druhá strana, velmi detailně a objektivně popsali celou situaci.

Program pokračoval snímkem Na divokém severu, který režíroval David Vondráček. Film mapuje tristní sociální situaci ve šluknovském výběžku na severu Čech, kde je soužití tamních většinových obyvatel a Romů velkým dlouho neřešeným problémem. Většina diváků na filmu ocenila především jeho nestrannost a objektivitu, někteří diváci jej však naopak označili za silně neobjektivní, neboť se podle nich zaměřoval pouze na názory několika málo pracujících Romů a Čechy plošně označil za netolerantní rasisty. O dané problematice měli diváci možnost diskutovat s manželi Doušovými. V tomto případě se již dle reakcí diváků jednalo o velmi příjemnou a věcnou debatu, kde Doušovi velmi autenticky popsali, jak situace na Šluknovsku, tedy v místě jejich bydliště, vnímají.

V 19 hodin byl uveden nejnovější časosběrný dokument režisérky Heleny Třeštíkové Vojta Lavička: Nahoru a dolů, který nám představil uplynulých šestnáct let života mladého romského hudebníka, novináře a aktivisty Vojtěcha Lavičky, s nímž měli diváci v Polici možnost diskutovat o romské problematice. Vojtěch Lavička vyjádřil ve filmu i následně diskuzi hrdost na svůj romský původ, na druhou stranu ale také znepokojení nad situací romské menšiny v České republice,

kde mají Romové mnohem horší postavení než v ostatních zemích, především pak v Kanadě, kam spousta jeho známých v posledních letech odešla. Kritizoval jak situaci v postkomunistickém Československu a Česku, tak současný systém, který se podle něj již nedá ani označit za demokratický. Po těchto prohlášeních plných rezignace, ale zároveň i skryté naděje, přišel koncert, na kterém sám Lavička účinkoval. Zazněla působivá romská hudba plná radosti i skrytého smutku a vystupující si vysloužili zasloužený potlesk, který byl odměněn přídavkem.

Pro příznivce nočního promítání byl přichystán film *Je to jen vítr*, jehož kvalitu potvrzuje získání druhé nejvyšší ceny v soutěži Berlinale 2012. Je to jen vítr zachycuje jeden den života romské rodiny kdesi na okraji malého městečka v Maďarsku. „Velice působivé a nepřikrášlené vykreslení členů romské komunity - žádné idealizování či moralistický apel,“ hodnotila jedna z divaček tento snímek. Umně vytvořené napětí v průběhu filmu, které směřuje k očekávanému tragickému konci, zanechalo na divácích velký dojem a pro řadu z nich to byl nejlepší snímek letošního ročníku festivalu.

Poslední den festivalu uvedl v 10:00 film *Šmejdi* od Silvie Dymákové. Příběh zachycuje jednání se seniory při tzv. „předváděcích zájezdech“. Syrový dokument, natočený převážně skrytou kamerou, ukazuje manipulaci, ponižování a nátlak. Zajímavým zjištěním je ovšem to, že senioři na tyto akce jezdí opakovaně, aby se necítili příliš sami.

Po obědě následoval film z německé školy, kde se setkávají osmileté děti, které si samy řeší situaci ve třídě a samy nachází dohodu při řešení problémů. Vzdělávají se tu děti bez rozdílu věku, rasy či handicapu. Obrázek německé školy ukazuje, jak vypadá moderní vzdělávání a co se stane, když i ti znevýhodnění dostanou šanci zapadnout mezi ty „normální.“

Předposledním dokumentárním filmem byl napínavý příběh uprchlíků z KLDK do Jižní Koreje. Hlavním hrdinou je Songgook a jeho žena, jejíž rodina je ještě stále v Severní Koreji. I oni jsou uprchlíky a snaží se pečlivě propracovaným plánem dostat rodinu k nim. Na diváka působí velice napínavý a místy až dramatický děj. Přes všechny překážky se nakonec rodina setkává v Jižní Koreji živá a zdravá a i diváci si oddychnou, že se celý plán vydařil.

Festival zakončil snímek *Fenomén/Duševní komfort* Jurije Petroviče, zabývající se vnitřní svobodou Jurije a životem jeho samotného v přírodě. Poetický snímek okouznil diváky natolik, že i odtržení od jejich sedaček bylo namáhavé. Tento film byl však již v letošním festivalu Jeden svět tím posledním, ale fanoušci festivalu se již mohou těšit na ročník příští.

Radka Jiráčková a Jakub Jirásek